

те вѣрватъ въ тие суевѣрія така сѣщо, както и на бога. Ето защо, на Дончовите сношения съ самодивите тие сѣ гледале като на естествено нѣщо. И наистина, неговите подвиги, неговото мѣжество, неговите укривателства, спасяванието му отъ нѣколко очевидни смърти и пр. сѣ имале въ себѣ си нѣщо романическо, нѣщо чудесно. Веднашъ Дончо билъ хванатъ и затворенъ въ едирненската темница; но патриархалниятъ едирненски паша го опростилъ, защото му било жално да погуби такавъ »добаръ« юнакъ. Други пѣтъ той успѣлъ да побѣгне изъ темницата и да убие трима заптие. Разказватъ, че единъ день Дончо хваналъ димотишкиятъ кадия и неговиятъ синъ, и заповѣдалъ на момчетата си да ги заколатъ. Трѣба да ви кажа и това, че въ харемътъ на тоя кадия са намирала дъщерята на единъ отъ Дончовите другари, която била потурчена на-сида. Името на тоя Дончовъ другаринъ е било Кунчо, родомъ изъ село Куручешме (пловдивски округъ). Кадиятъ са молилъ на хайдуците да праватъ съ него щото щатъ, но да пуснатъ синътъ му. — »А обичашъ ли ти своето дѣте?« попиталъ Кунчо, на погледалъ на кадиятъ съ голѣма ненавистъ и двѣ едри сълзи потекле по неговото грубо лице. Когато кадиятъ видѣлъ, че тоя юнакъ плаче, то помислилъ, че ще да нажали смърцето му и заплакалъ и самъ. — »Видите ли, какъ тоя звѣръ, който никоги не е пожалѣлъ чуждите дѣца, плаче за своятъ синъ?« попиталъ Дончо. — »Не колете момчето му,« рѣкле нѣколко души отъ Дончовите другари. — »Слушашъ ли, кади-сфенди? казаль Кунчо на беззащитниятъ тиранинъ. — Ти плачешъ за своето